

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcu Mgr. Štefana Kina, [REDACTED] právne zastúpeného JUDr. Ľudovítom Földesom, advokátom, [REDACTED] proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-128/2012 zo dňa 18. októbra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. [REDACTED] zo dňa 04. decembra 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. [REDACTED] zo dňa 04. decembra 2015 **potvrdzuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. [REDACTED] zo dňa 04.12.2015 nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania z dôvodu položenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru ES, zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-128/2012 zo dňa 18.10.2012 a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Napadnutým rozhodnutím č. SLV-PS-PK-128/2012 zo dňa 18.10.2012 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu

a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu, odboru sociálneho zabezpečenia č. p. SPOU-OSZ-VZ-46.072-6/2012 zo dňa 10.08.2012, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na zvýšenie výsluhového dôchodku.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že postupom správnych orgánov nedošlo k zásahu do už skôr nadobudnutého majetkového práva žalobcu na výplatu výsluhového dôchodku ako ani do jeho základného práva vlastniť majetok. Taktiež postupom správnych orgánov v danom prípade nedošlo k pravej retroaktivite a následnej diskriminácii žalobcu ako poberateľa výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. oproti inej skupine občanov - poberateľov starobných dôchodkov podľa zákona č. 461/2003 Z. z. Poukázal na to, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach (napr. I. ÚS 238/2004) už vyslovil, že právna teória rozoznáva retroaktivitu pravú a nepravú. Ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom od 30.06.2012, uznávajúc práva nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zaviedlo do budúcnosti nový režim a mechanizmus ich uplatňovania a právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V danom prípade novou právnou úpravou sa pristúpilo k zmene podmienok valorizácie výsluhových dôchodkov vo všeobecnosti (aj u žalobcu). V čase, keď žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán priznávali žalobcovi valorizáciu výsluhového dôchodku, robili tak na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy, ktorá neznamenala zánik jeho práva na valorizáciu, ale len zmenila podmienky valorizácie pre daný časový úsek. Dodatočná zmena podmienok priznania výsluhového dôchodku v danom prípade u žalobcu celkom zjavne nenastala, keďže podmienky pre priznanie výsluhového dôchodku sa v jeho prípade nezmenili. Na základe novely zákona č. 328/2002 Z. z. (§ 68 ods. 13) pristúpilo sa len k zmene valorizácie už skôr priznaného a vyplácaného výsluhového dôchodku, čo je rozdiel. Od 30.06.2012 došlo k zmene podmienok valorizácie výsluhového dôchodku pre všetkých výsluhových dôchodcov a teda aj žalobcu. Žalobcovi bol vyplácaný od 30.06.2012 výsluhový dôchodok vo výške, aká mu bola priznaná v minulosti (rozhodnutím z 06.09.2011) po zohľadnení príslušných valorizácií. Žalovaný aj po prijatí vyššie uvedenej novely zákona č. 328/2002 Z. z. si riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu voči žalobcovi na základe skôr priznaného výsluhového dôchodku, tento dôchodok mu nijako neznížil, iba upravil spôsob jeho valorizácie na ďalšie časové obdobie. Právna istota žalobcu na vyplácanie jeho výsluhového dôchodku postupom žalovaného, resp.

prvostupňového správneho orgánu nebola nijako dotknutá ani porušená. Dodal, že preskúmané rozhodnutia vychádzali z riadne prijatej zákonnej normy upravujúcej spôsob valorizácie dôchodkov skupiny dôchodcov (výsluhových dôchodcov - pozitívne diskriminovaných napr. z hľadiska veku odchodu do dôchodku, počtu odpracovaných rokov potrebných na vznik nároku na dôchodok oproti ostatným dôchodcom, ktorých dôchodky upravuje zákon č. 461/2003 Z. z.) v roku 2012. Štát mal a má plné právo rozhodnúť o kritériách na priznanie výsluhového dôchodku, ako aj spôsobe valorizácie výsluhových dôchodkov, a to aj rozdielne počas doby ich vyplácania. Potom takúto skutočnosť nie je možné v žiadnom prípade pokladať za diskriminačnú a ani protiústavnú. Ohľadom námietky nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov krajský súd uviedol, že nie je vadou rozhodnutia, ak v ňom správny orgán nereaguje na všetky vznesené námietky oprávnenej osoby. V dôvodoch rozhodnutia je potrebné sa vysporiadať len s tými námietkami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné. V prejednávanej veci bol krajský súd toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie a namietanú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia nezistil.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d), e), f) O. s. p. Uviedol, že právo na vyplácanie výsluhového dôchodku nadobudol na základe zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a zároveň nadobudol aj právo na zvýšenie výsluhového dôchodku každoročne podľa § 68 ods. 1 tohto zákona, nakoľko mu bol vyplácaný výsluhový dôchodok aj v roku 2012 do 30.06.2012 a zvýšený o príslušné percento podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2012 mal by mu byť vyplácaný ako výsluhový dôchodok aj od 01.07.2012. Prijatím zákona č. 185/2012 Z. z. čl. IV. s účinnosťou od 30.06.2012, ktorým bola vykonaná novelizácia ustanovenia § 68 v ods. 1 až 7 na základe nového ustanovenia ods. 13, došlo k diskriminácii občanov Slovenskej republiky - policajtov, vojakov, príslušníkov SIS, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a ich pozostalých, ktorí poberali dôchodok podľa zákona č. 328/202 Z. z. oproti inej, väčšej skupine občanov Slovenskej republiky a ich pozostalým, ktorí poberali dôchodky podľa § 82 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. Zákon č. 185/2012 Z. z. svojím ustanovením čl. IV. so spätnou účinnosťou od 01.01.2012 retroaktívnym spôsobom so spätnou účinnosťou zasahuje do právnych vzťahov, do práv a povinností subjektov týchto právnych vzťahov, ktoré existovali na základe ustanovenia § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. Rozhodnutie zákonodarcu o spôsobe riešenia časového stretu starej a novej právnej úpravy z hľadiska ústavného nemôže

byť vecou náhodnou alebo vecou ľubovôle, ako sa to stalo aj v tomto prípade, ale je vecou zvažovania v kolízii stojacich ústavnoprávnych princípov. Uviedol, že aj keby sa jednalo o nepravú retroaktivitu došlo k zásahu do jeho už nadobudnutých majetkových práv nadobudnutých na základe zákona a legitímnych očakávaní podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. na vyplácanie výsluhového dôchodku v roku 2012 vo zvýšenej výške, čím bez adekvátneho verejného záujmu zhoršila do budúcnosti jeho právne postavenie. V dôvodovej správe k zákonu č. 185/2012 Z. z. k jeho ustanoveniu v čl. IV bol verejný záujem opäť arbitrárne posudzovaný takmer výlučne z hľadiska eventuálneho zaťaženia štátneho rozpočtu, pričom zaťaženie štátneho rozpočtu bližšie ani nebolo kvantifikované v dôvodovej správe k zákonu. Očakávanie poberateľov výsluhových dôchodkov podľa zákona č. 328/2002 Z. z. na ich zvýšenie - valorizáciu v roku 2012 o 3,05 % podľa zákona, bolo celkom legitímne a spadalo do rámca prijateľnosti. Nečakaným, náhlym legislatívnym zásahom do valorizácie výsluhových dôchodkov v roku 2012 bolo zasiahnuté ústavne nekonformným spôsobom do majetkových práv a zákonných očakávaní poberateľov týchto výsluhových dôchodkov, založených podľa zákona ustanovením § 68 ods. 1 až 12 zákona č. 328/2002 Z. z., keď inflácia v Slovenskej republike v roku 2012 neudržala na nulovej úrovni (bola podľa štatistiky inflácia v roku 2012 na Slovensku na úrovni 3,6%), a teda ceny tovarov a služieb v priebehu daného roka stúpali, a teda došlo v priebehu roka 2012 k faktickému zhoršeniu hmotného sociálneho zabezpečenia poberateľov výsluhových dôchodkov podľa zákona 328/2002 Z. z. a to aj oproti ďalšej skupine občanov - poberateľov dôchodkov podľa zákona č. 461/2003 Z. z. ktorým boli vyplácané dôchodky vo zvýšenej sume, valorizované o 3,3% od 01.01.2012. Ako je uvedené v dôvodovej správe k zákonu 185/2012 Z. z. v roku 2011 a 2012 nedošlo k valorizácii služobných platov Policajného zboru, Hasičského a záchranárskeho zboru, Horskej záchranej služby, príslušníkov ZVJS, colníkov, príslušníkov SIS, NBU a vojakov, čo malo za následok, že odvody poistného ostali na úrovni predchádzajúceho obdobia. Tvrdil, že hmotné zabezpečenie príslušníkov PZ, ZVJS, SIS, NBU a vojakov a na ne nadväzujúce sociálne zabezpečenie vo forme výsluhových dôchodkov musí byť chápané ako stabilné a neredukovateľné, nesmie sa stať pohyblivým činiteľom, s ktorým môže výkonná moc a zákonodarná moc ľubovoľne nakladať. To aj preto, lebo príslušníci týchto silových zložiek nemôžu vykonávať inú zárobkovú činnosť počas výkonu služby, a sú odkázaní len na služobné platy, z ktorých sa im vypočítavajú následne aj dávky výsluhových dôchodkov. Uviedol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými namietanými ustanoveniami Ústavy SR a medzinárodných zmlúv v súvislosti s ich súladom

so zákonom 185/2012 Z. z., čl. IV. a ním novelizovaného ustanovenia § 68 ods. 1 - 7 na základe nového ustanovenia ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. Preto odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., je nejasné, nie je riadne odôvodnené a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím súd prvého stupňa porušil právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca tiež videl odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p., že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a podľa § 205a ods. 1 písm. b) O. s. p. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Konkrétne uviedol dôkazy: dôvodovú správu k zákonu č. 185/2012, údaj o priemernej inflácii v roku 2012, údaje o vývoji medziročnej inflácie v roku 2012 za jednotlivé mesiace a opatrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 344/2011 Z. z. zo dňa 13.11.2011, ktorým sa ustanovuje percento zvýšenia dôchodkovej dávky v roku 2012 pre poberateľov dôchodkov podľa § 82 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. vo výške 3,3% účinnosťou od 01.01.2012. Dodal, že zákonom č. 185/2012 Z. z. bolo zvyšovanie výsluhových dôchodkov previazané na to, či v zákone o štátnom rozpočte dôjde v zvyšovaní funkčných plátov príslušníkov PZ o viac než 0 %, čím bol zavedený prvok arbitrárnosti a nečitateľnosti v správaní štátnych orgánov, ktorým došlo k výraznému zhoršeniu hmotného sociálneho zabezpečenia u poberateľov dôchodkov podľa zákona č. 328/2012, pritom tento legislatívny zásah nebol vôbec nevyhnutný a neopiera sa o žiadny rozumný dôvod a vzhľadom na malý dopad na štátny rozpočet nebol ani vhodným prostriedkom na dosiahnutie vyváženej štátneho rozpočtu, ani na zvýšenie stavu peňažných prostriedkov na osobitných účtoch ministerstva vnútra SR, z ktorých sa tieto dávky sociálneho zabezpečenia vyplácali. Slúžil jedine na zníženie životnej úrovne poberateľov týchto výsluhových dôchodkov v roku 2012 a následne.

Žalobca ďalej uviedol, že súd prvého stupňa namiesto toho, aby o jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 písm. c) O. s. p. rozhodol uznesením, uviedol do výroku svojho rozsudku, že tomuto návrhu nevyhovuje a v odôvodnení tohto svojho napadnutého rozsudku to vôbec neodôvodnil, čím porušil § 157 ods. 2 O. s. p., a jeho napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený. Týmto svojím nezákonným procesným postupom porušil § 167 ods. 1 O. s. p. Tým, že nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. uznesením, založil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., lebo postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá

možnosť konať pred súdom ako účastníka konania. Nepostúpil návrh ani na Súd Európskych spoločenských súdov na vyriešenie predbežnej prejudicijálnej otázky podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. Keď súd prvého stupňa tvrdil, že v predmetnej právnej veci povinnosť prerušiť konanie a postúpiť návrh na rozhodnutie o predbežnej otázke Súdu Európskych spoločenských súdov podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. má ako vnútroštátny súd poslednej inštancie odvolací súd, tak krajský súd mal ako súd vecne nepríslušný podľa § 104a ods. 1, ods. 2 O. s. p. tento jeho návrh neodkladne postúpiť na rozhodnutie vecne príslušnému súdu a nie rozhodnúť vo výroku napadnutého rozsudku, že tento návrh sa zamietá. Navrhol, aby odvolací súd vzhľadom na krajským súdom tvrdenú povinnosť prerušil konanie a postúpil návrh na rozhodnutie o predbežnej, prejudicijálnej otázke Súdu Európskych spoločenských súdov v Luxemburgu na základe jeho odôvodneného návrhu zo dňa 04.12.2015 alternatívne, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Žalovaný sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu pridržiaval svojich predchádzajúcich podaní a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“). Podľa § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb.) začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s citovaným ustanovením sa toto odvolacie konanie riadi ustanoveniami O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 212 ods. 1 O. s. p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 328/2002 Z. z.) v znení účinnom

do 29.06.2012 výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od priemerného medziročného rastu spotrebiteľských cien a od medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky vykázaných Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza príslušnému kalendárnemu roku, ktorým je rok, v ktorom sa zvýšenie týchto dávok vykonáva; výsluhové dávky sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka o percento určené ako súčet jednej polovice percenta medziročného rastu spotrebiteľských cien a jednej polovice percenta medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky zisteného za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom od 30.06.2012 výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od priemerného medziročného rastu spotrebiteľských cien a od medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky vykázaných Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza príslušnému kalendárnemu roku, ktorým je rok, v ktorom sa zvýšenie týchto dávok vykonáva; výsluhové dávky sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka o percento určené ako súčet jednej polovice percenta medziročného rastu spotrebiteľských cien a jednej polovice percenta medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky zisteného za predchádzajúci kalendárny rok, ak v odseku 13 nie je ustanovené inak.

Podľa § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom od 30.06.2012 dávky výsluhového zabezpečenia sa zvyšujú podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov zvyšujú na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Ak sa funkčné platy, stupnica platových taríf alebo hodnostné platy v príslušnom kalendárnom roku zvyšujú len u niektorého zo subjektov podľa predchádzajúcej vety, dávky

výsluhového zabezpečenia podľa odsekov 1 až 7 sa zvyšujú iba poberateľom, ktorí ukončili posledný služobný pomer v zbere, štátnom orgáne alebo v ozbrojených silách, v ktorom sa uvedené platové náležitosti zvyšujú, a pozostalým po nich.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Na zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu uvádza:

Žalobca sa podanou žalobou v konaní domáhal preskúmania rozhodnutia, ktorým správny orgán zamietol jeho žiadosť o valorizáciu výsluhového dôchodku od 01.07.2012 priznaného mu v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z.

Novela účinná od 30.06.2012 zaviedla do zákona č. 328/2002 Z. z. odsek 13 § 68, v zmysle ktorého sa výsluhové dôchodky bývalých policajtov zvyšujú len v tom roku, v ktorom sa zvyšujú aj funkčné platy príslušníkov Policajného zboru.

Výsluhový dôchodok bol žalobcovi priznaný od 01.08.2011. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že došlo k zásahu do jeho majetkových práv, na ktoré mu už vznikol nárok. Výsluhové dávky sa valorizujú, ak sú na to splnené zákonné predpoklady, vždy od 01.07. daného kalendárneho roka. Až od tohto dátumu vzniká osobám, ktoré spĺňajú zákonné podmienky, právo na zvýšenie. Rok predchádzajúci zvýšeniu sa posudzuje len z hľadiska výpočtu sumy, o ktorú sa valorizuje; nie je tým rokom, za ktorý sa už zvýšená dávka priznáva. Rovnako na valorizáciu nemá vplyv skutočnosť, či žalobca poberal výsluhový dôchodok od 01.01.2012.

Aby mal žalobca nárok na zvýšenie od 01.07.2012 museli by byť splnené zákonné podmienky na valorizáciu ku dňu 01.07.2012, teda ku dňu, od ktorého by zvýšenie patrilo. Nakoľko však v danom roku nedošlo k zvyšovaniu funkčných platov, neboli splnené ani zákonné podmienky na zvyšovanie výsluhových dôchodkov.

Žalobcovi spolu s výsluhovým dôchodkom nebolo priznané právo (každoročne) na valorizáciu ako tvrdí v odvolaní. Bol mu priznaný výsluhový dôchodok v určitej výške, ktorý sa žalobcovi riadne vyplácal. Právo na valorizáciu sa skúma každoročne k 01. júlu.

Ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. zaviedlo do budúcnosti nový režim zvyšovania výsluhových dôchodkov. V čase, keď žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán priznávali žalobcovi valorizáciu jeho výsluhového dôchodku robili tak na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy. Nová zákonná úprava valorizácie, ktorá neznamenal zánik jeho práva na valorizáciu, ale len zmenila podmienky valorizácie pre daný časový úsek. Ako to správne uviedol krajský súd, u žalobcu nenastala dodatočná zmena podmienok priznania výsluhového dôchodku, keďže podmienky pre priznanie výsluhového dôchodku sa v jeho prípade nezmenili. Na základe novely zákona č. 328/2002 Z. z. sa len pristúpilo k zmene valorizácie už skôr priznaného a vyplácaného výsluhového dôchodku, čo je rozdiel. Žalovaný si aj po prijatí uvedenej novely zákona plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu voči žalobcovi na základe rozhodnutia, ktorým mu bol priznaný výsluhový dôchodok, tento mu nijako neznižil. Právna istota žalobcu na vyplácanie jeho výsluhového dôchodku postupom žalovaného, resp. prvostupňového správneho orgánu nebola nijako dotknutá ani porušená.

Preskúvané rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z riadne prijatého právneho predpisu upravujúceho podmienky zvyšovania výsluhových dôchodkov.

Pokiaľ žalobca namietal diskrimináciu vo vzťahu starobným dôchodkom, túto jeho námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Žalobca totiž nedovŕšil dôchodkový vek podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení a nevznikol mu nárok na starobný dôchodok ako dávku priznanú nielen v závislosti od potrebnej doby poistenia, ale aj od dovŕšenia dôchodkového veku. Na rozdiel od starobného dôchodku ako dávky v starobe, výsluhový dôchodok je dávkou odvodenou iba od získania potrebného počtu najmenej 15 rokov služobného pomeru a jeho zavedenie zákonodarca odôvodnil najmä potrebou stabilizácie osôb vykonávajúcich zamestnanie v zložkách zabezpečujúcich významné úlohy štátu, pričom zohľadnil aj rizikovosť a náročnosť týchto povolání.

Na rozdiel od poberateľov starobných dôchodkov, kde sa už takmer nepredpokladá ekonomická činnosť ich poberateľov, v prípade poberateľov výsluhových dôchodkov je oprávnený predpoklad, že aj po priznaní výsluhového dôchodku budú dlhodobo vykonávať ekonomickú činnosť a je u nich predpoklad ďalšieho zvýšenia príjmov.

Výsluhový dôchodok pred dovŕšením dôchodkového veku nemá charakter dávky v starobe. Zákonodarca preto podľa názoru odvolacieho súdu môže pri posudzovaní nákladov na valorizáciu výsluhových dôchodkov posudzovať ekonomickú únosnosť takého opatrenia vzhľadom na možnosti štátu, môže prihliadnuť aj na celkovú úroveň (výšku) zabezpečenia výsluhovou dávkou a nemusí upraviť valorizáciu výsluhových dávok spôsobom obdobným valorizácii starobných dôchodkov.

Z tohto dôvodu ani odvolací súd nepovažoval ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. za diskriminačné v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov.

Pokiaľ zákonodarca s účinnosťou od 30.06.2012 zákonom č. 185/2012 Z. z. zmenil zákon č. 328/2002 Z. z. a v § 68 upravil podmienky zvyšovania výsluhových dôchodkov do budúcnosti, teda v prípade žalobcu od 01.07.2012, takú zmenu zákona ani odvolací súd nepovažoval za protiústavne retroaktívnu.

K námietkam žalobcu, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru ES nebolo rozhodnuté samostatným uznesením, a že výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nebol nijako odôvodnený, odvolací súd uvádza, že krajský súd sa v rozsudku s uvedeným návrhom riadne vysporiadal a svoje rozhodnutie aj v tejto časti dostatočne zdôvodnil.

Výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že krajský súd nepredložil vec na posúdenie Súdnemu dvoru ES nie je nesprávny z dôvodu, že by bol vydaný na to vecne nepríslušným súdom. Ak by totiž krajský súd ako súd prvej inštancie videl dôvod na predloženie veci Súdnemu dvoru ES *mohol* by prejudiciálnu otázku aj sám položiť. Čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva hovorí o povinnosti vnútroštátneho súdu poslednej inštancie položiť prejudiciálnu otázku, ale tiež *len za predpokladu, že zistí nesúlad* vnútroštátneho predpisu s právom Európskych spoločenstiev.

V danom prípade ani odvolací súd nevidel žiaden dôvod na prerušenie konania z dôvodu polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, nakoľko žalobcom poukázané ustanovenia nepovažoval za nesúladné s medzinárodnými zmluvami, ktoré majú

prednosť pred zákonom, a preto konanie v zmysle návrhu žalobcu podľa § 109 ods. 2 písm. c)
O. s. p. neprerušil.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie žalovaného za zákonné,
a preto rozsudok krajského súdu v súlade s § 250ja ods. 2 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1
a 2 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250kods. 1 O. s. p.
a žalobcovi ich náhradu nepriznal, lebo v odvolacom konaní nebol úspešný.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2018

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Marta Šimeková